

Kim Hansen:

Hetta menniskjað mátti eg læra at kenna

Tað hava verið nakrir tungir dagar at koma ígjøgnum, ein av bestu vinmonnum mínum, Kaj, svaka pettið, filosoffurin, verðinsmaðurin og nærveran sjálv stakk av undan mær. Um nakar dugdi at liva í nú'num, so var tað Kaj. Hann var ikki bangin fyri at siga sína meining og var nú heldur ikki altíð lættur at hava við at gera.

Eg ivist ikki í, at hann hevur havt eitt langt kjak við Sankta Pætur, áðrenn hann er farin inn at stemma bassin hjá Pastorius. Man hann ikki hava lagt mær og mongum øðrum eitt gott pláss av hinumegin, og man hann ikki eisini longu hava funnið adressuna hjá Bach?

Fyrstu ferð vit hittust ordiliga var í Skansastovu til fyrstu venjingina hjá Moirae í 1993-94 saman við tónleikarum úr Chase. Tað vóru ikki minuttir farnir, tá eg sá, at hetta menniskjað mátti eg læra nærri at kenna, og vit fullu eisini í hakk umgangandi, og skjótt bleiv tíðin alt ov knøpp til at viðgera allan tónleikin, vit vildu vísa hvørjum øðrum – serliga høvdu vit felags áhuga í Progrock.

Hann viðgjørði allar mínar spurningar við størsta álvara og bleiv mær ein stóriboyggi og kennari gjøgnum árin.

Sjálvandi vóru vit ofta ósamdir, og fyrstu tíðina aftan á Taxi høvdu vit ikki tað heilt stóra sambandið, men tað varði ikki leingi, so funnu vit aftur á somu gøtur og skapaðu tónleik saman aftur.

Vit vóru júst í holtur við at arbeiða við nýggjum tilfari, og skuldi hann koma út til Nólsoyar hesa vikuna til Terja at taka restirnar av nøkrum slagverki upp til nakar grundir, vit júst høvdu høvdu spælt inn – uttan klikk, sjálvandi.

Ein listarmaður av natúr bæði á gittar, bass og allan sláttur sum var nærhendis. Sangari, orðasmiðar, lagsmiður, arrangør og alt tað, sum inniber at vera tónleikari.

Eg minnst góðar og djúpar løtur í Guttastovu í Leirvík kl. 100 við einum ekseptionellum góðum glasi av víni aftan á eina væla máltíð.

Tað verður ómetaliga stórir saknur í tær Kaj, men eg veit, at tú kemur at vitja meg oftani jarðliga – bert í øðrum skapi.

Takk fyri tað, tú legði eftir teg!

Vit siggjast!

Kim Hansen

Kajsaríkið

og so varð alt nógv minni

energiskt

idéríkt

kaotískt

klikkað

musikalskt

illsinnisglepssligt

visionert

hypokondriskt

spontant

frustrerandi

percussionistiskt

telefontosandi

hugfarandi

bombastiskt

festligt

kulinarískt

irritabult

hugnaligt

krevjandi

spyrjandi

dømandi

gevandi

drønandi

prátandi

forteljandi

syngjandi

spælendi

flennandi hart

tað var knall

tað var ball

og trummerum

og ferðin í verðini

men nú verða ikki fleiri sprell

vit minnst og hugsa okkum tað

at vit øll endaðu í sama stað

og har stóðst tú ótolin og bíðaði

Kajsa ríkið

har tú altíð ert klárur

við einum projekti

sum mann skal hjálpa tær við

halt kipp tað hevði verið strævið

men tað hevði verið stuttligt

og so ein gourmetmála omaná

takk fyri hurlivasan

MPP

Niclas Johannesen:

Kaj vildi øllum tað besta

Fyrstu ferð okkara vegir av álvara krossaðust, var tíðliga í nítíárunum, tá eitt dansiorkestur varð stovnað. Navnið kom Kaj við; Moirae – eitt navn úr grísku gudalæruni, sjálvandi.

Vit triggir Edmund Jacobsen, Mikkjal Mohr Joensen og eg vóru leivdir frá kollsíglda rokkbólkinum Chase, meðan Kim Hansen er unga nýggja sjórnuskotið, ið skjótt gerst annar av frontmonnum í bólkinum. Edmund og eg løsu hvør í sínum lagi í Danmark, og skjótt eru Terji Rasmussen og Hjalti Joensen komnir upp í, og tað varðir ikki leingi, so ráða Moirae fyri rokkborgum í Føroyum. Ein av mongu bólkunum í føroysku tónleikasøguni, har Kaj var stavnamaður.

Har Kaj var, var lív, gleps og glentran; sum tá tarvkálvar stangast í vársólini. Hann var sum ein hvirluvindur. So kjokkfullur í hugskotum, at onkuntíð var ilt at fylgja við hjá okkum dólgu, ið royndu at hanga í velinum á flogvitinum úr Leirvík við kórstemmum, skeivum taktsløgum og serliga hansara skaldsliga tevi, sum eigur sítt serstaka pláss í føroyskum poppi.

Var Kaj stigjavnur, raffinaður og gjøgnumgangandi hjartanemandi í sínum skaldskapi, so kundi hann sum fáur taka so dýran til í gerandispráti, at vart tú ikki vanur við slíka sjargon og roykin í lugarinum, mundi hetta helst upplivast sum levint og gangur á ivasomum lágum mentanarstigi. Men kendi tú Kaj, so visti tú, at sakin var júst tann øvugta. Hesin bragdligi leirvíkingurin var ein vitugur maður, væl lisin og somuleiðis eitt heitt og fevnandi menniskja, ið hevði hesi serligu evnini at gera tað einfalda fløkjasligt og tað fløkjasliga einfalt.

Heimurin var hansara pallur, alheimurin hansara perspektiv, og Føroyar hansara grundvøllur. Hansara ferðir við næra vinmanninum Jón McBirnie til Afrika at granska í rútmum hava fingið sagnakendan dām millum føroyskar tónleikarar. Og eg minnst meg ikki at hava verið í føroyskum tónleikahøpi, har navnið Kaj Johannesen ikki varð nevnt, og tú síðani straks hómaði í bros í eygunum á øllum. Ja, hann “var eitt ljós, sum eitt stjórnuhav”, sum skaldið sjálvur skrivar í meistarliga lagnum Meistarín.

Jú, jú, Kaj kundi knarra. Men, tú ivaðist ongantíð í, at hann vildi øllum tað besta. Ikki minst tónleikinum, og tú kundi vera vísur í, at har Kaj var, har slapp líka-

sælan ongantíð upp í part. Og eg haldi heldur ikki, tað er nakað menniskja, ið hevur fingið okkum onnur at flenna so nógv, sum tá hann loysti frá posapandinum við málsligari fríglíming heilt uttan fyri kategori.

Kaj var kortini so nógv meiri enn buldur og brak. Hann var eisini eyðmjúkur, og stillførur, og hevði hesi einastandandi evnini veruliga at gleðast vegna onnur, um tað gekk teimum væl. Hann unti sínum medmenniskjum viðrák, og hóast hann fylti nógv, har hann var, var tað ikki orsaka av einum stórum ego. Tvørturímóti. Gloymi ongantíð, tá vit høvdu útgávukonsert í Mentanarhúsinum í Fuglafirði aftan á útgávuni »Can't Erase It« við Lenu, so var Kaj á konsert. Hann hevði ikki so frægt sum biðið um frítt atgongumerki, ið hevði verið tað minsta, honum skuldi staðið honum í boði. Tvørturímóti; so kom hann aftur um pallin at heilsa upp á aftan á konsertina við eini fløsku av besta víni við at ynskja til lukku við nýggju útgávuni.

So seint sum fimm dagar áðrenn hansara bráðliga deyða prátaðu vit um eina komandi verkætlan, sum Kaj og Kim Hansen høvdu í stoypiskeiðini. Kaj var drivin av visjónum fram um alt. Hann kundi spæla trummur og slagverk, hann spældi bass, hann spældi guitar og hann sang, alt á sera høgum støði í mongum ymsum høpi. Men tá tað snúði seg um at skapa, so legði hann onki í, um tað var hann ella onkur annar, ið ljósið kastaðist á. Tað, ið taldi fyri Kaj, var at skapa nakað munagott. Og tað var júst tað, hann gjørði. Kaj skapti, og hann gjørði mun.

Mongu vøkru heilsaninar á sosialu miðlum úr øllum herðashornum frá familju, vinum, kenningum og medmusikarum boða júst frá, at her var eitt háttvurt og elskað menniskja bráðliga farið av foldum alt ov tíðliga. Og skelkurin er stórir og saknurin svárur.

Nú Kaj Johannesen varð borðin seinasta teinin til sera vøkru og virðiliga jarðarferðina í Leirvík týsdagin, stendur hesin tankin eftir. Tað ræður ikki um, hvat tú leggur undir teg, men hvat tú leggur eftir teg. Kaj legði eftir seg upp í leypar av tónleiki, skaldskapi, nærveru, láturei og kærleika.

Takk fyri løturnar, kærasti Kaj.

Niclas Johannesen

